

Minh Nhật

Âm thanh của im lặng

“Khi một người biến mất, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Nhưng không bao giờ như trước”

Mục lục

Lời mở đầu

Chương I.1 - MÓNG TAY OVAL

Chương 1.2

Chương 1.3

Chương 1.4

Chương 1.5

Chương II: NHỮNG CHIẾC MẶT NẠ HẠNH PHÚC

Chương 2.2

Chương 2.3

Chương 2.4

Chương 2.5

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Lời mở đầu

Khi đặt bút viết những dòng đầu tiên của tiểu thuyết này, tôi không hề định trước rồi nó sẽ trở thành một cuốn sách như các bạn đang cầm trên tay. Tôi chỉ viết, vì cảm thấy đã đến lúc nên làm thứ gì đó khác với những dòng cuối cùng của cuốn sách. Âm thanh của im lặng được bắt đầu thai nghén trong một căn phòng kín mà tôi đã tự nhốt mình suốt nửa năm - hoàn toàn không có liên lạc với thế giới bên ngoài - và kết thúc vào mùa đông lạnh lịch sử của Hà Nội khi ngoài trời chỉ còn 5 độ.

Tôi biết nhiều người sẽ đặt câu hỏi về cuốn sách này, thể loại cũng như chủ đề của nó. Tôi sẽ để các bạn tự khám phá. Tôi tin rằng mình đã hoàn toàn hài lòng với bản thân khi viết xong Âm thanh của im lặng, và tôi hy vọng những độc giả của tôi cũng sẽ cảm thấy điều đó khi gấp lại trang cuối cùng của cuốn sách. Tôi không có kỳ vọng cuốn sách sẽ thành công về mặt thương mại, bởi một cuốn trình thám tình cảm không phải thứ mà số đông tìm kiếm, nhưng tôi biết mình muốn gì khi đặt bút viết nó, và với chỉ riêng điều đó, cuốn sách đã trở thành một thành công với cá nhân tôi và những độc giả vẫn luôn yêu quý tôi trong những tác phẩm trước đây.

Tôi muốn dành lời cảm ơn gia đình tôi - vì đã luôn ở cạnh tôi, tin tưởng và hỗ trợ cho tôi trên con đường mình đã chọn.

Cảm ơn Keng - không chỉ vì cô là quả lý của thương hiệu Skybooks, mà còn vì cô là người luôn đặt niềm tin vào tôi, là người đồng hành cùng tôi trong suốt quãng thời gian thú vị mà cũng đầy khó khăn để cho ra đời cuốn sách, chấp nhận được sự quá gỏi và khó chiều của tôi trong cả công việc cũng như cuộc sống.

Cảm ơn Dương Rei - người đầu tiên đọc bản thảo của cuốn sách này, người đã cho tôi nhiều ý kiến thú vị trong việc chỉnh sửa bản thảo.

Cảm ơn Ngân Hoàng - soulmate của tôi và cũng là người luôn khiến tôi quay trở lại bàn làm việc và kiên trì hoàn thành cuốn sách. Dù chưa bao giờ ở cạnh nhau thực sự, cô là nguồn cảm hứng khiến những dòng cuối cùng của cuốn sách này được viết nên.

Cảm ơn TeamZ, những người luôn ở cạnh tôi dù vui hay buồn, luôn đặt niềm tin vào con người tôi, không bao giờ đặt câu hỏi về những thứ tôi làm, dù những điều đó có kỳ quặc đến thế nào. Không có các bạn, cuốn sách này sẽ không thể hoàn thành trọn vẹn.

Và cuối cùng, xin dành lời cảm ơn tới Pany Chi - "biên tập viên thầm lặng" của tôi.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương I.1 - MÓNG TAY OVAL

Cô gái nhìn bàn chân người treo lủng lẳng một cách chăm chú, trước khi đưa tay chạm vào những ngón chân rướm máu. Cô giật nó khỏi sợi dây nilon, đưa sát lại như để quan sát kỹ những vết sẹo chằng chịt khâu vá cầu thả trên đó, rồi quay sang chàng trai bên cạnh:

"Cái này thì sao?"

"Trên cây thông noel?"

"Một cây thông noel làm bằng xương người, có thể lắm"

"Sẽ đẹp hơn nếu nó là đồ thật." Chàng trai bật cười.

Cô gái đặt thứ đồ chơi ghê rợn xuống bàn, phúi phúi lại tay áo dính bụi, rồi vừa bước về phía trước vừa lẩm bẩm:

"Nếu anh bỏ nó trong một hộp quà thắt nơ và gửi cho em, không chừng em sẽ làm đổ vỡ khối thứ lúc mở ra."

"Nhất định anh sẽ cho thêm một ít sốt cà chua vào đó."

Cô gái không nói gì, bước qua những cửa hiệu sáng đèn rực rỡ đủ loại đồ chơi bày tràn xuống mặt đường. Cô đưa tay lên như để xem có hạt mưa nào đang rơi xuống không, lẩm bẩm:

"Thật là một đêm Giáng sinh quá tệ."

Chàng trai nhìn theo lớp váy đang tung lên theo những bước chân của cô gái cho đến khi chúng biến mất khuất sau cây thông Noel giả treo những quả cầu tròn đủ màu sắc. Cậu ta vội lách qua dòng người qua đường ồn ã, vô tình va phải một đứa bé đang vồ vập những món đồ chơi gian hàng trước mặt.

"Xin lỗi." Chàng trai luống cuống

"Thật là..." Bà mẹ của đứa bé cau mày. "Làm gì mà chạy như ma đuổi vậy!"

Chàng trai gãi đầu cười trừ, cậu ta nhìn vào món đồ chơi đứa bé đang nghịch trên tay. Đó là một bàn tay người, trông rất giống thật. Đứa bé thích thú sờ vào phần da mịn màng và mỏng tang, lộ ra những chiếc gân xanh lét. Nó ngậm một ngón tay vào mồm, cắn cắn bằng một vẻ tò mò, trong lúc bà mẹ vừa tiếp tục câu nhàu vừa nói chuyện với ai đó qua điện thoại. Đứa bé nhăn nhó liếm mép, đặt bàn tay xuống và kéo áo mẹ. Cô gái đã quay trở lại, vẻ mặt khó chịu:

"Anh làm gì vậy? Em quay lại chẳng thấy đâu."

Chàng trai cầm bàn tay lên:

"Em nhìn xem, cái này trông còn thật hơn. Ái chà, nó thậm chí có cả một chiếc nhẫn." Cậu ta bật cười thích thú, lật qua lật lại.

"Không biết hôm nay là Giáng sinh hay Halloween nữa." Cô gái ngán ngẫm

"Em nhìn những đường chỉ tay này..." Chàng trai có vẻ không nghe thấy cô bạn gái đang nói gì, tiếp tục miết vào lòng bàn tay của vật trước mặt.

Khi di những ngón tay trên đó, cậu cảm giác như có một luồng điện chạy dọc sống lưng mình, lạnh toát. Lớp da người trên bàn tay trùng xuống mềm mại, những mạch máu nhỏ li ti phía dưới cổ tay ướm át, phần đầu ngón tay nơi đứa bé đã cắn vào để lại một vết sâu hoắm. Bất giác, chàng trai buông bàn tay xuống quầy đồ chơi, lùi lại. Cậu ta quay sang nhìn đứa bé vẫn đang nhăn nhó kéo áo bà mẹ. Trên mồm nó, vết máu nhoè ra nguệch ngoạc.

Đó là một bàn tay người thật.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Trong căn phòng sáng rực ánh đèn neon, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên chiếc khay inox lạnh lẽo. Tôi thở dài gật đầu.

"Chính nó."

Quang nheo mắt. Cậu ta dựa vào chiếc tủ phía sau, xoay xoay những phần tay nắm sáng bóng:

"Cậu chắc chứ?"

"Tôi cũng ước mình có thể nhầm. Đây chắc chắn là tay của cô ấy."

Tôi ngồi xuống ghế, gục mặt vào đôi tay đang run rẩy. Những đoạn kí ức lướt lặng lẽ trong đầu như thước phim âm bản.

.....

Lúc còn nhỏ, tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành ai khác ngoài phi công. Thậm chí tôi còn tự chế ra một mô hình với vô số nút bấm và đặt xung quanh, tự tưởng tượng rằng mình đang trong khoang lái của một chiếc máy bay khổng lồ. Tôi bấm trái phải, miệng lẩm nhẩm những câu vô nghĩa vào một chiếc mic - cũng tự chế từ giấy - và nhắm mắt lại, bay lượn trong bầu trời của riêng mình. Không có giới hạn nào cho một đứa trẻ. Với chúng, tất cả đều có thể, đều dễ dàng đều khả thi. Đó là điều tuyệt vời nhất khi bạn ở độ tuổi đó. Tất cả đều hoàn hảo và nếu có gì không hoàn hảo thì đó cũng không phải lỗi của bạn.

Khi tôi nhìn hơn một chút, giấc mơ đó đã bị dập tắt phủ phàng. Mặc dù chiều cao tương đối tốt, tôi gầy hơn hầu hết đám bạn cùng tuổi - bất kể đã nạp vào cơ thể hàng tá thực phẩm giàu dinh dưỡng mỗi ngày. Với thân hình đó, tôi không thể hi vọng gì vào việc kiếm được một góc trong ảo vọng tuổi thơ của mình. Tôi thậm chí còn cận nặng, hậu quả của việc trùu chần đọc sách từ đêm nàh qua đêm khác khi còn nhỏ. Bản thân việc đó không gây cho tôi khó khăn nào trong cuộc sống. Tuy vậy, những lúc trời đổ mưa bất chợt thì mọi thứ trở nên nhoè nhoẹt, chảy thành từng dòng trước mặt tôi. Mỗi lần như vậy tôi cảm giác như toàn bộ những đau khổ trên thế gian đang hoà lại thành hàng lệ dài thẳm qua lăng kính phía trước, ù vào tận đáy củm một tâm hồn chỉ đang cố hoà nhập với cuộc đời.

Bố mất khi tôi học năm đầu trung học. Tôi chưa từng cảm thấy mình hiểu tường tận sự ra đi của ông, cũng không cảm thấy sợi dây liên hệ giữa ông và những người trong gia đình thật sự chặt chẽ. Sau này trong một lần hỏi mẹ, tôi nhận được câu trả lời rằng ông bị ung thư phổi. Và bà chỉ trả lời đơn giản vậy, không thêm hay gợi nhắc kỉ niệm nào khác. Dường như cái chết đã mang theo toàn bộ hình ảnh và kí ức của năm tháng ông sống trước đó. Chẳng ai còn nhớ đến một người đàn ông như thế từng tồn tại trên đời.

Lên cấp ba, tôi trở thành một học sinh bình thường, nếu không muốn nói là tương đối tẻ nhạt trong mắt bạn bè. Điều duy nhất họ thường nhớ về tôi là một chàng trai không hứng thú với đồ công nghệ. Thật ra, có lẽ họ cũng sẽ chẳng quan tâm đến điều đó nếu không cố gắng liên lạc với tôi suốt hai tuần để đòi tiền quỹ lớp, và nhận ra tôi chưa từng có khái niệm về điện thoại. Tôi cũng chẳng mấy phiền muộn về chuyện mình không kết giao được mối thâm tình nào trong suốt những năm đi học, thậm chí điều đó đôi khi còn làm tôi thấy thoải mái hơn. Việc không đầu này dường như cũng chẳng hệ trọng gì với mẹ tôi. Bà không quan tâm tới chuyện đi học của tôi, từ nhỏ đã vậy, và tôi có trở thành một học sinh mẫu mực hoà đồng được thầy yêu bạn mến hay không hoàn toàn chẳng làm bà phải để mắt. Nói chung, bà cho rằng đó là chuyện riêng của cuộc đời tôi.

Thi thoảng, tôi cũng thấy đôi chút lạc lõng. Như lúc còn nhỏ, tất cả lũ bạn cùng đọc một truyện tranh gì đó - tất cả ngồi túm tụm lại và bàn tán về các nhân vật, tình tiết mỗi khi có một tập truyện mới - tôi thì ngồi ở một góc khác, chẳng hiểu gì và cũng chẳng có nhu cầu hiểu. Hay như khi lớn lên một chút, chúng sẽ tìm một thú vui gì đó tao nhã, kiểu như lượn lơ xuống khoá dưới cửa gái, hoặc rủ nhau đi câu cá ở ngoại thành, với tôi hai thứ đó đều nhảm nhí. Những môn thể thao thú vị lại hao tổn sức lực. Kết cục là tôi ngồi không một chỗ và làm trò gì đó một mình. Tôi biết điều đó nghe có vẻ quá ngụy biện, nhưng suy cho cùng ai chẳng tự tìm một lí do nào đó để bào chữa cho sự thảm hại của mình. Xã hội này đã dạy chúng ta rằng nếu không biết cách bao biện cho bản thân và đổ mọi lỗi lầm của mình thành sự yếu kém của tập thể, thì bạn sẽ không bao giờ làm nên cơm cháo gì hết. Tất cả xuất phát từ một nền giáo dục kém, một ý thức tư duy hệ tồ, và một sự thụ động đã trở thành bắt buộc. Nỗi sợ của việc không được nói ra những điều mình muốn, đã ngấm sâu vào từng đứa trẻ của thế hệ này, khi chúng còn ngồi trên ghế nhà trường. Những giấc mơ đã bị dập tắt từ khi còn trong trứng, bạn sẽ lớn lên không có ước ao, không có kì vọng, không biết mình nên làm gì và nên trở thành ai, ngoài một mớ lí thuyết suông từ trường học và dăm ba chỉ dẫn mơ hồ của gia đình. Bạn được dạy rằng "Im lặng là vàng" , và vàng thì không bao giờ mất giá. Bạn thường xuyên nhìn thấy những cuộc biểu tình bị chính phủ dẹp bỏ trên báo chí hoặc tivi. Cuối cùng bạn nhận ra: hãy im lặng, nếu muốn tồn tại. Tôi nhìn thấy những đứa trẻ háo hức lao vào cuộc đời, rồi sớm trở thành những chàng trai và cô gái câm lặng khi tuổi đôi mươi ập đến. Điều đó nghe thật đáng buồn, nhưng là sự thật.

Mẹ đi bước nữa khi tôi vừa có kết quả đỗ đại học. Bà gửi vào tài khoản ngân hàng của tôi một con số nhất định, rồi chuyển đến thành phố khác ở với người chồng sau. Giống như đã gập một quyển sách lại giữa chừng, bà không màng đến số phận của những nhân vật chính phụ rải rác trong đó nữa. Thực tâm, tôi thấy nhẹ nhõm. Ai cũng cần làm điều mà chính mình cảm thấy thoải mái nhất, nếu học đã không còn cảm thấy nghĩa vụ

phải sống theo chuẩn mực của người khác là điều quan trọng. Tuy vậy, sự thiếu vắng tình cảm gia đình đã để lại trong tôi một lỗ hổng lớn, mà không niềm vui nào có thể bù đắp nổi. Trong thâm tâm, tôi chưa từng trách móc gì mẹ, bởi tôi biết bà không ghét đứa con mình đã đứt ruột sinh ra, có điều bà cũng chẳng yêu tôi đủ nhiều để ở lại. Chỉ vậy mà thôi.

Tôi mang theo sự hờ hững với cuộc sống suốt những tháng ngày đầu tiên mài đũng quần trên giảng đường. Cảm thấy mình như một bản thể nhảm lẫn bị những người khai sinh ra nó bỏ rơi giữa cuộc đời.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Khi học hết nửa năm thứ nhất trường Luật, tôi để ý một cô gái khóa trên có cái tên như bị đặt nhầm: Thụy Bảo. Tôi mất ba ngày lục đủ mọi thể loại từ điển kinh thư mà không tìm ra ý nghĩa của nó, đành bằng lòng với việc cho rằng thế giới này tồn tại những người chẳng có mục đích gì to tát khi đặt tên cho con của họ.

Bảo không phải là một cô gái xinh đẹp, nếu đó là điều bạn để tâm. Thậm chí, cô khó được chấm năm điểm trên thang mười, nếu chỉ nói về nhan sắc. Mái tóc ngắn và rối tung, nếu có cơ hội để đo thì tôi nghĩ cũng không dài hơn lông mèo là mấy. Cặp lông mày lúc nào cũng nhíu vào như thể suy nghĩ điều gì căng thẳng lắm, đôi môi thì bặm lại giống như nữ động viên nhảy xa đang tập trung hết sức để mang về huy chương bạc cho nước nhà tại thể vận hội khu vực. Chiếc cổ ngắn nằm trên đôi vai rộng quá đà. Thân hình cao lều nghều với chiếc lưng dài thiếu cân xứng với đôi chân cong. Cô có làn da trắng, rất trắng, như là được bôi lên bởi một thứ bột ngọc trai của nữ hoàng Ai Cập cổ đại. Đôi mắt nhỏ màu nâu luôn hướng xuống dưới một cách buồn bã. Chiếc mũi thẳng, mặc dù hơi lấm tẩm tàn nhang, nhưng lại là thứ có vẻ xuất sắc nhất trên khuôn mặt. Nói chung Bảo có vẻ ngoài không được bắt mắt. Cùng với những bộ váy rất nữ tính được đắp lên người quanh năm suốt tháng, tổng thể cô trở thành một thứ nửa này nửa nọ mà lũ con trai lớp tôi hay gọi là quái vật hồ Loch Ness chính hiệu chỉ có một địa chỉ duy nhất. Nếu tham gia bất cứ một bộ phim nào, khả năng bị gá vào vai phản diện của Bảo sẽ là chín mươi tám phần trăm. Nếu được mời đi đóng quảng thì chắc chắn Bảo sẽ thích hợp với phần "trước khi sử dụng sản phẩm".

Thế nhưng tôi lại thích cô ấy. Bạn biết đó, khi thích một người thì chẳng quan tâm đến việc họ là nữ thần hay sinh vật lạ trong mắt kẻ khác. Chúng ta còn mặc định rằng những nét rất thiểu hài hòa đó là điểm đặc trưng khó nhầm lẫn, giúp người ta dễ nhận ra nhau hơn trong một đám đông hỗn loạn của những cô gái được bà mẹ tiện tay nặn một lổ. Tôi kinh hoàng với khái niệm của đa phần những kẻ cho rằng phụ nữ được sản sinh ra từ một chiếc máy tính với phần mềm đơn điệu lập trình, rằng nếu đẹp thì phải thế này, nếu xấu thì là thế kia. Một cô gái hoàn hảo thì eo phải nhỏ, ngực phải bự, hông phải to, răng phải đều, mũi phải thẳng... Sai, thật quá sai. Làm gì có thứ chuẩn mực đó trong mắt của kẻ đang yêu.

Thực ra, tôi đặc biệt thích một thứ ở Bảo: móng tay của cô. Không phải ngón tay. Bạn không hề nghe nhầm: là móng tay. Đó không phải thứ móng tay bạn có thể đến tiệm sửa móng mỗi tuần một lần giữa giữa mài mài mà có được. Móng tay của Bảo có hình oval, thay vì ngang ngang ra như tất cả thế gian, nó lại cong cong ở dưới một cách tao nhã, độ dài của móng vừa vặn như thể được chỉnh bằng laser ba phút một lần, đầu móng tay hơi vát về phía trước, vừa đe dọa lại vừa bí hiểm... Càng nhìn kĩ nó càng giống như những viên kim cương sáng bóng được đặt một cách ngay ngắn và cẩn thận cạnh nhau. Chắc hẳn bạn đang nghĩ tôi bị điên, mà cũng có thể là tôi không được bình thường thật. Nhưng nếu việc để tâm tới vòng một hoặc vòng ba của các cô gái bình thường, tôi chẳng thà mang tiếng bất thường còn hơn.

@@@@@@@

Đó là buổi chiều cuối cùng của tháng Mười. Tôi gặp Bảo lần đầu tiên trong thư viện trường, khi cố tìm cuốn *The Woman in Black* của Susan Hill. Tôi đang loay hoay trong mớ sách bụi bặm, thì Bảo thản nhiên cầm nó trên tay đi ngược chiều lại. Vừa uất ức vì bị nâng mất cuốn sách định mượn, vừa ngạc nhiên vì người mượn nó lại là một cô gái trông như thể vừa rớt xuống từ một cơn bão có cường độ mạnh. Tôi lảng lảng đi theo cô và ngồi

phía sau trong giảng đường, cùng đám sinh viên khóa trên, và trên nữa - những kẻ đã trượt một hoặc vài lần môn đó. Sự thật, trong suốt một tiếng của buổi học, tôi chỉ chăm chú nhìn vào móng tay Bảo, một phần vì từ phía sau bạn chỉ có thể nhìn được thứ đó, phần vì không hiểu sao nó có một lực hút kì lạ với tôi. Điều này chứng minh phụ nữ không cần phải đẹp mới khiến đàn ông mê mẩn. Có những người sẽ phát ra một thứ tín hiệu mà chỉ mình ai đó mới bắt được sóng. Với tôi, Bảo đã phát ra một thứ sóng như vậy, không mạnh, nhưng rất đặc biệt.

Tôi bỏ phần lớn các tiết học của mình và cầm đầu bám theo Bảo khắp nơi, đến mức các sinh viên khác tưởng rằng tôi là thiên tài và đang cảm thấy giáo trình năm nhất quá nhàm chán. Tất nhiên, sự theo đuôi lộ liễu đó không tồn tại được bao lâu. Một hôm, khi tôi đang đi theo cô tới cửa giảng đường chuẩn bị cho giờ Triết, thì Bảo quay phắt người lại, nhìn chòng chọc vào tôi giống như một con công đang xù hết lông lên đe dọa - ai cũng biết nó vô hại, nhưng tất cả đều cảm thấy nó ghê ghê.

"Tại sao cậu cứ đi theo tôi vậy?"

Tôi giật thót người, trợn mắt lên như thể mình mới là người bị hại.

"Ừa, tôi có đi theo chị sao?"

"Có", Bảo nhìn xoáy vào mắt tôi theo kiểu mấy cô gái học võ trên tivi thường làm trước khi lên gối một quả vào hạ bộ đối phương.

"Vậy à, tôi xin lỗi. Dù sao cũng có luật qui định là không đư đi theo người khác đâu".

Tôi nói một câu rất ra giảng sinh viên Luật, rồi gãi đầu gãi tai cười trừ định quay người chuồn trước khi đến phần thực hành quả lên gối. Bảo bỗng nắm lấy cổ tay tôi, tự nhiên như thể nó là tay nắm cửa của nhà vệ sinh công cộng.

"Từ từ đã. Cậu nên mời tôi một cốc café."

"Tôi nên mời chị một cốc café?"

"Cậu không hiểu tiếng Việt?"

"Tôi không hiểu tiếng Việt?". Tôi nhắc lại lời Bảo nói lần hai, trố mắt.
"À, có tôi hiểu. Nhưng tại sao tôi phải mời chị café?"

"Để bù đắp cho những tổn thương tâm lí mà tôi phải chịu trong suốt tuần vừa rồi. Tôi thậm chí đã tưởng cậu là một gã giết người hàng loạt đang lấy tôi ra làm mục tiêu kế tiếp. Tôi đã mất ngủ, không thể ăn ngon, vào toilet cũng không thấy thoải mái, học cũng chẳng vào đầu, rồi tháng này tôi bị chậm kinh cho mà xem. Và tất cả đều là lỗi của cậu."

Tôi há mồm kinh ngạc, không biết là vì điều kì quái mà Bảo vừa thản nhiên nói ra, hay vì những chiếc móng huyền thoại của cô đang gần tôi hơn bao giờ hết. Mười phút sau đó khi đang ngồi trong căng-tin trường và tự gọi cho mình một chai nước khoáng, tôi vẫn không thể rời mắt khỏi những chiếc thứ quái quỷ hình oval đó.

"Vậy tại sao chị lại đi đến quyết định tôi không phải kẻ sát nhân hàng loạt nữa?" Tôi hỏi sau đó, khi thấy Bảo chăm chú với ly café trước mặt.

"Không, tôi không chắc. Tôi chỉ nghĩ chắc mình đọc quá nhiều sách." Cô hơi nhếch mép lên, trông cũng giống như là cười. "Quá nhiều sách kinh dị."

"Như là The Woman in Black?"

"Sao cậu biết?" Cô ngạc nhiên

"Tôi từng thấy chị cầm cuốn đó trong thư viện." Tôi trả lời, tất nhiên sẽ không kể thêm về chi tiết mình là kẻ thất bại trong cuộc chạy đua vô

hình.

"Vậy sao, hình như tôi vẫn chưa trả lại cuốn đó thì phải." Bảo nhúu cặp lông mày vốn đã cong lên sẵn.

"Chị thích đọc mấy quyển kiểu đó ư?"

"Tôi đọc đủ loại sách. Tùy tâm trạng. Còn cậu?"

"Tôi chỉ thích đọc những câu chuyện hư cấu." Tôi đưa tay đẩy gọng kính lên, tự thấy mình có chút hăm dọa trong câu trả lời.

"Là sao?"

"À, đó là nói ngắn của việc tôi không bao giờ đọc hồi kí, nhật kí, hay bất cứ tác phẩm nào dựa trên việc thật người thật."

"Không lịch sử, không dã sử, không luôn cả sách về các nhân vật huyền thoại hay những người nổi tiếng?"

"Đúng. Tất nhiên là không cả các sách dạy chúng ta sống tốt, dạy làm giàu, dạy làm bánh, dạy là sao ngủ trong mười phút, dạy tập cơ bụng bảy múi, dạy xếp quần áo vào vali sao cho đẹp và dạy đủ thứ hăm bà lằng trên đời khác. Nói chung tôi chỉ thích đọc mấy thứ người ta bịa ra."

Bảo gật gù, lấy tay vén tóc qua tai, uống một ngụm hết sạch cốc café. Khuôn mặt cô tư lự, giống như lục lại trong trí nhớ xem đã tốn bao nhiêu thời gian trong cuộc đời để đọc những cuốn sách thuộc loại tôi vừa nói, những ngón tay cô đan vào nhau ngay ngắn.

"Cậu đưa máy đây. Tôi lưu số của tôi vào cho." Bảo đưa tay về phía tôi.

"Tôi không dùng điện thoại." Tôi lắc đầu, trong thâm tâm cảm thấy có chút tiếc nuối.

"VẬY sao?Hay thật." Bảo hơi há miệng ra, nhưng nhìn cô cũng không kinh ngạc lắm. "Thế thôi vậy.Tôi phải về lớp đây. Hẹn cậu hôm khác."

Nói rồi cô đứng lên, quay người bước ra khỏi căng-ti , để lại tôi ngồi chùng hững nhìn theo chiếc váy trắng dài có những bông hoa màu xanh, nhưng nhớ mấy cái móng tay oval.

Những dãy ghế đá trống trơn, dường như đó là ngày Chủ nhật, chẳng có sinh viên nào lang thang quanh khuôn viên trường như thường lệ. Tôi băng qua sảnh, bước vào giảng đường lớn. Thụy Bảo ngồi đó, cô đang chăm chú ghi chép trên một tờ giấy nhám nhỏ - trông như vừa được xé ra từ một quyển sổ cũ. Tôi bước lại gần, ho một tiếng để báo hiệu sự có mặt của mình, nhưng Bảo có vẻ không để tâm tới việc đó, cô tiếp tục ghi thành những hàng dài các kí tự khó hiểu quanh tờ giấy. Không muốn làm phiền cô, tôi đứng im lặng quan sát xung quanh. Qua những khung cửa sổ lớn, tôi có thể thấy từng mảng mây xám ngắt đang lặng lẽ di chuyển chậm chạp. Một tia nắng xen qua giữa chúng, chiếu thành vệt dài trên bức tường cũ kĩ. Khi tôi quay lại chỗ Bảo ngồi, cô đã đột ngột biến mất. Mẫu giấy nằm đó chổng chơ. Tôi ngạc nhiên định đưa tay cầm nó lên thì một cơn gió đột nhiên ập đến. Tờ giấy lay động rồi rơi xuống hàng ghế dưới. Tôi nhìn quanh, Bảo như chưa từng có mặt trong giảng đường, không cả một chút hơi ấm trên chiếc ghế cô vừa ngồi. Tôi trèo qua hàng ghế, cúi xuống dưới chân tìm tờ giấy, nó nằm dưới chân bàn, cách tôi chừng một sải tay. Tôi nghiêng đầu, với tay về phía tờ giấy, đột nhiên thấy mình chạm vào một vật ẩm ướt. Tôi giật mình quay đầu lại, thấy ở nơi đáng ra là tờ giấy lại là Bảo. Cô ngồi bó gối dưới gầm bàn, ánh mắt thất thần, dùng những ngón tay nhỏ nhắn cào trên mặt đất thành tiếng rít ghê rợn. Máu nhỏ thành giọt từ cổ tay rách nát, nhám nhỏ như chính trang giấy mà cô ngồi viết khi nãy.

Tôi thét lên một tiếng kinh hoàng, giảng đường vọng ngược lại những âm thanh lạo xạo như hàng vạn con bướm đang cùng đập cánh. Tôi bưng

tỉnh, mồ hôi túa ướt trán.

Đó là giấc mơ đầu tiên của tôi về Thụy Bảo, chỉ ngay sau lần đầu tiên gặp cô.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 1.4

Chúng tôi trở thành những người bạn sau đó, hoặc tôi chưa có định nghĩa nào khác cho điều ấy khi đó. Mặc dù toát lên một vẻ đặc biệt khó gần, con người Bảo lại rất dễ chịu, thậm chí là đặc biệt hợp với tôi. Giống như một trang sách với phần bìa nhợt nhạt nhưng nội dung sống động, Bảo tràn ngập điều khiến cho một người không quen cô sẽ phải ngạc nhiên. Không bận tâm tới việc những đứa cùng khóa xì xào về chuyện tôi đang lái máy bay trong viện bảo tàng, tôi và Bảo có những buổi café đều đặn, mà thực tế là tôi uống nước chanh, vừa đọc sách vừa liếc vào đôi tay của cô. Chúng tôi trùng gu nghe nhạc, thường chia tai nghe bật một album của Eagles hoặc Pink Floyd, đôi khi là nhạc giao hưởng của Vivaldi rồi giữ im lặng đọc những thứ mình muốn. Đúng như đã tự sự, Bảo đọc đủ thứ sách trên trời. Ngay khi vừa gấp cuốn sách viết từ hai năm trước lại, cô có thể ngay lập tức đọc một tác phẩm mới xuất bản năm ngoái mà không hề cảm thấy có chút gượng gạo nào. Tôi lại không thể làm như vậy, mỗi cuốn sách đều để lại cho tôi một dư âm nhất định, việc thay đổi quá gấp thường khiến tôi có cảm giác mình là người du hành xuyên thời gian.

Chúng tôi chia sẻ những cuốn sách với nhau, tất nhiên tôi giữ nguyên tắc của mình trong vấn đề chọn lựa những gì sẽ dung nạp vào não. Bảo thích đọc các tác phẩm của những nhà văn Pháp vào các thế kỉ trước, hoặc trong đồng sách tạp nham mà cô đọc, đó là thứ gây ấn tượng khá nhất cho tôi. Vài tháng đi cùng với cô, tôi thấy Bảo đọc đến ba cuốn sách của Hector Malot, lại còn không phải những cuốn nổi tiếng của ông. Nhà văn Pháp đương đại duy nhất mà tôi đọc là Fred Vargas, mà theo tôi thì bà giống một

nhà khảo cổ hơn là một nhà văn. Vì thế tôi cũng chẳng có tư cách gì mà bình luận về những chọn lựa của Bảo, tôi có biết cái khi gì đâu mà đưa ra ý kiến. Chúng tôi đến tất cả những hội chợ sách trong thành phố, đi tìm những quán cafe sách ngõ ngách nhất có thể và tiêu tốn thời gian cả ngày cho những việc không tên. Đến khi chiều tan, tôi đi bộ đưa cô về nhà. Càng dành thời gian nhiều cho cô, tôi càng bị ám ảnh bởi cảm giác rằng nếu trong cuộc sống này bạn không tìm được một người để đọc sách cùng, có nghĩa là bạn chẳng thật sự có người bạn nào cả.

Bảo là một người cực đoan trong mọi chuyện. Từ khi bắt đầu biết cô, tôi chưa từng bao giờ thấy Bảo cười, đôi môi hơi nhếch về hai phía là thứ duy nhất gần giống như thế. Cô chẳng chơi với ai khác, không cả một sự liên lạc, theo đúng nghĩa đen. Bảo dường như đẩy mọi thứ đến giới hạn cao nhất của nó. Trong đầu cô gần như đã phân loại thành một danh sách gạch đầu dòng chia làm hai cột yêu ghét rất rành mạch. Tôi có thể nhận thấy điều đó qua việc dù lê lết khắp nơi với cô, tôi chưa từng thấy Bảo mặc quần một lần nào. Khi nói quần, ý tôi là thứ thực sự được coi là quần, như kiểu quần bò, quần kaki, quần short hay gì đó tương tự. Cô luôn luôn mặc váy, dù là đi bất cứ đâu, từ trường học cho đến nhà thờ, từ một quán nước vỉa hè cho đến một quán cafe sang trọng. Cô chính là một tín đồ trung thành của chủ nghĩa váy bướm.

Bảo đặc biệt không thích những người ăn xin. Cô còn từng nói với tôi trong một lần cả hai đang đi bộ cạnh một khách sạn trung tâm:

"Tôi chúa ghét ăn xin, nhất là những người có thể lao động được. Tôi sẽ không bao giờ cho dù chỉ một nghìn khi gặp họ. Muốn có tiền thì phải lao động, tôi cũng thế, họ cũng vậy, ai cũng như nhau. Nếu tất cả xã hội này ngửa tay xin tiền người khác, thì rồi nhân loại sẽ đi về đâu?"

Khi nói điều đó, cô làm một vẻ mặt giống như vừa uống phải nước tẩy móng tay, mũi nhăn lại và mồm há ra như sắp nôn ọe. Tôi biết cảm giác đó bởi đã một lần uống nhầm nó khi mẹ tôi để vào tủ lạnh, trông chẳng khác gì

một chai nước khoáng. Tất nhiên tôi đểch quan tâm nhân loại rồi sẽ đi về đâu, nó có đi về đâu thì mặc nó, nhưng vẻ mặt khinh bỉ đó của Bảo khiến tôi rùng mình. Phụ nữ luôn trở nên nguy hiểm hơn khi nói về những thứ mà họ ghét. Tuy thế, tôi nhiều lần thấy Bảo cho tiền những người chơi đàn hoặc hát trên phố, cô trả tiền cho họ bằng một vẻ trân trọng giống như một khán giả đáng kính vừa được thưởng thức một bản giao hưởng hay. Cô coi đó là một việc bình thường, nhưng với tôi thì không, bởi Bảo thường cho họ khá nhiều tiền. Chỉ đơn giản là tính cô rộng rãi, hay cô có gia đình khá giả, tôi thực sự không biết.

Một hôm khi vừa ra về từ một hiệu sách cũ ngoại ô thành phố, Bảo hỏi tôi:

"Cậu định sau này sẽ làm gì?"

"Tôi không biết. Giờ tôi chẳng nghĩ gì về chuyện đó."

"Thế hồi bé cậu muốn khi lớn lên sẽ làm gì?"

"Lái máy bay." Tôi thành thật, rồi chợt nghĩ đến việc không hiểu chuyện bám dính lấy một cô gái học khóa trên thế này thì có được tính là lái máy bay không.

"Và chuyện gì đã xảy ra với ước mơ đó?"

"Như chị thấy, tôi quá gầy. Không đủ thể lực để lái dù là một chiếc xe tải."

"Cậu có thể thay đổi chế độ ăn, tăng cân và tập tành." Bảo vừa nói vừa lấy ngón tay chọc chọc vào người tôi, như để kiểm tra xem chỗ xương này nếu ninh sẽ cần bao nhiêu thời gian.

"Đã thử, không mấy hiệu quả với tôi."

"Cậu chưa thử đủ, hoặc chưa đúng cách." Bảo khoát tay, lúc này trông cô thật sự ra dáng một đàn chị.

"Mắt tôi còn cận nữa." Tôi chỉ vào cặp kính trên mắt giống như nó là một phản đồ đáng nguyên rủa.

"Cậu có thể mổ mắt. Nói chung, khi thật sự thích điều gì đó hay ai đó, người ta sẽ tìm ra cách để đến với nó." Bảo nghiêng môi sang một bên, trông như người bị méo miệng, đầy xét đoán. "Còn nếu ngược lại, thì chỉ là đang tự bào chữa mà thôi. Có lẽ đó không phải ước mơ của cậu, hoặc không còn là như thế nữa..."

Tôi im lặng nhìn Bảo, cô có vẻ rất nghiêm túc trong chủ đề đang nói. Cô hít hà những hơi dài, giống như một người bị hen suyễn.

"Chị sao vậy?"

"Tôi không sao, thi thoảng bị như vậy. Chuyện vặt. Trở lại cái tôi đang nói...Cậu không biết đấy thôi, trước kia tôi bị chứng khó đọc. Tức là tôi đọc rất chậm. Tôi tiêu tốn gấp đôi thời gian người bình thường để đọc cùng một trang sách. Mỗi lần nhìn thấy một trang đặc chữ, thì với tôi chúng như dính lại với nhau hoặc tự biến đổi thành những hình thù kì dị." Bảo chép miệng. "Một con sâu hoặc một con bướm, đôi khi là một con nhện với những cái chân tua tủa toàn lông là lông. Áo giắc đó từng khiến tôi sợ hãi và tôi đã phải mất vài năm luyện tập mới có thể đọc được như người bình thường. Chuyện đó xảy ra từ khi tôi còn bé tí."

Cũng đúng. Tôi chẳng biết mình có thực sự thích điều gì ngoài sách không. Đáng lẽ, tôi nên trở thành nhà văn hoặc dịch giả, biên tập viên cho một nhà sách, hoặc bán báo vỉa hè. Tất cả ít nhất đều thỏa mãn đam mê được đọc của tôi.

"Vậy giờ chị có ước mơ gì?"

"Tôi ư? Tôi muốn mở một hiệu sách nhỏ." Bảo nói một điều gần trùng với thứ tôi vừa nghĩ.

"Thế chuyện gì đã xảy ra với điều đó?" Tôi hỏi lại, giọng không khỏi ần chứa chút châm chọc.

"Chẳng có chuyện gì xảy ra với nó cả", cô nhovn miệng lên, trông giống như đang cười, nhưng nhất định không phải, "Tôi chỉ chưa có đủ điều kiện để thực hiện điều đó một cách trọn vẹn thôi. Tôi chưa từ bỏ điều đó. Rồi sẽ có lúc tôi thực hiện nó."

"Vấn đề tài chính ư?"

"Không, tôi chưa bao giờ phải nghĩ về vấn đề tài chính."

"Vậy thì là chuyện gì?" Đúng như tôi đoán, cô không phải kiểu người bận tâm về chuyện tiền bạc.

Bảo không trả lời câu hỏi của tôi. Cô buông nó trôi ở đó, lững lờ như một phi hành gia đang trôi vô định trong không gian tối đen như mực. Chúng tôi băng qua vạch đi đường dành cho người đi bộ, tiến về phía khu phố bán đồ lưu niệm.

"Còn bây giờ, chị muốn gì?"

Bảo ngẫm nghĩ một lúc, phui lại nếp nhăn trên chiếc váy tím than, trả lời:

"Tôi ước mình nhỏ đi một tuổi."

Tôi thấy tim mình hơi nhói lên khi nghe điều Bảo nói. Trong không gian tĩnh lặng của buổi chiều, đường phố vắng tanh. Những tán lá đung đưa trong cơn gió nhẹ của mùa Xuân.

"Cậu đưa tôi về nhé?"

"Đương nhiên." Tôi mỉm cười. "Đây là khoảng thời gian vui nhất trong ngày của tôi được đưa chị về."

"Còn đây là lúc tôi buồn nhất trong ngày. Không được ở cạnh cậu nữa."

Tôi nhìn Bảo, nhưng cô né ánh mắt của tôi, bước về phía trước.

Tôi không biết khi mười tuổi hay mười sáu tuổi thì Bảo đang làm gì, ở đâu, với ai,.. Nếu quen cô khi đó, chắc tôi sẽ không cảm thấy đơn độc cho đến tận bây giờ. Những năm tháng tuổi trẻ của tôi chưa trôi qua hết, nhưng có điều gì đó đã lặng lẽ đến và lấp đầy nó, như thế ngày mai khi mở mắt ra tôi đã ba mươi tuổi. Có lẽ lắm, tôi cũng muốn Bảo dừng già đi một năm, chỉ để tôi có thể bắt kịp cô.

Chúng tôi cứ đi cạnh nhau như thế, hết buổi chiều này đến buổi chiều khác. Sáng thì đôi khi, chứ tôi chưa bao giờ gặp Bảo vào buổi tối. Cô luôn bận rộn với việc gì đó, hoặc đơn giản chỉ là cô không thích gặp ai sau khi mặt trời lặn. Tôi đã từng nghĩ biết đâu khi đêm xuống thì cô lại cầm một chiếc rìu bạc và đi săn ma cà rồng như một bộ phim tôi đã từng xem. Hoặc Bảo chính là ma cà rồng và đi uống máu người khác. Cả hai giả thuyết này đều có vẻ hợp lý với dáng vẻ bề ngoài của cô. Tôi tưởng tượng ra rằng mình sẽ không có chút ngạc nhiên nào nếu một ngày Bảo đến và nói rằng: "E hèm, hôm nay tôi không tìm ra ai để hút máu, cậu có thể cho tôi mượn cổ của cậu một lát được không?"

Thật lòng, dù cô có là người ngoài trái đất hay lật đật biết đi, có lẽ tôi vẫn bị sức hút vô hình đó kéo vào. Tôi không thể dừng lại việc tỉnh giấc và nghĩ ngay tới cô. Khi ở cạnh Bảo, tôi như đang nghe một bản du ca không có kết thúc. Những giai điệu tuy đơn giản nhưng lại không hề tẻ nhạt, cứ ngân mãi, ngân mãi trên một thảo nguyên xanh và dài bất tận.

"Cậu học chuyên ngành gì nhỉ? Tôi chưa bao giờ biết thì phải." Một hôm, Bảo hỏi tôi khi vừa gọi cốc cafe thứ hai tại quán cafe nhỏ gần hồ nước trung tâm thành phố.

"Luật dân sự." Tôi ngược mắt lên trời, hôm đó thời tiết u ám và ẩm ướt như thể đã có một cơn mưa khổng lồ xịt thứ dịch đen kịt của nó lên những đám mây. Bảo không biết cũng phải thôi, bởi chúng tôi chẳng bao giờ nói về chuyện trên trường.

"Tức là cậu sẽ chuyên tư vấn những vụ tranh chấp tài sản, li dị, đòi tiền thừa kế và một mớ những thứ lờm khờm như vậy?!"

"Biết làm sao, cũng phải có người lo mấy chuyện đó chứ." Tôi nói thản nhiên, gỡ tai nghe của mình ra, khi thấy cô có vẻ muốn tiếp tục với chủ đề này.

"Tại sao cậu chọn học Luật?" Bảo vuốt mái tóc giống như đám lông lờm chờm của một con kiến trúc. Đó là giống kiến quái gở có làn da đen trắng lẫn lộn như gấu panda mà tôi từng xem trên tạp chí. Tất nhiên bạn không thể kiếm được loại đó dễ dàng.

"Chẳng vì sao..." Tôi hơi ngúc ngắc đầu, cử động những khớp cổ đã tê lại vì cúi xuống quá lâu, cổ hơi tưởng lại quãng thời gian đã trôi qua. "À, trước kia tôi có một ông chú làm luật sư, có lẽ từ lúc đó, tôi nhận thấy lĩnh vực này cũng có gì đó cuốn hút và thú vị."

"Giờ thì sao?"

"Tất nhiên là chán ngắt, thế nên tôi mới dành phần lớn thời gian để đọc những thứ không có thật này."

"Để quên đi thực tại thảm thương của những con người không ngừng phá hoại cuộc đời nhau?"

"Chắc chưa đến nỗi bị kịch như vậy. Nếu phá hoại quá thì lại thành luật sư hình sự rồi. Mà này, chị có cách nói chuyện giống như một người bị chấn động mạnh về tâm lí, chị biết điều đó không?"

"Tôi ư? Còn đi nhăng nhặng theo người khác hai tuần liền thì được coi là bình thường về đầu óc?"

"Có thể chúng ta đều là những kẻ tâm thần, mà không hay biết điều đó."

Bảo xoay xoay chiếc nhẫn đang đeo trên tay, nhắm mắt lại rồi cô thốt lên:

"Có thể lắm! Điều đó lí giải vì sao tôi và cậu cùng không có bạn, cùng chán ghét những gì mình đang làm và tiêu tốn thời gian vào một mớ giấy lộn do người khác phịa ra."

"Chỉ tôi thôi, chị đọc cả những cuốn hồi kí dài và chán ngắt." Tôi vừa nói vừa tháo kính ra lau, chúng luôn bụi mờ lên chỉ sau năm phút.

"Tôi nghĩ hồi kí cũng là phịa nốt. Người ta chỉ cố gắng tươi đẹp hóa, hoặc bi kịch hóa cuộc đời mình lên để bán được sách thôi."

"Chị từng yêu ai chưa?" Đột nhiên tôi đặt câu hỏi, thoáng ngạc nhiên về tính tò mò của mình.

Người phục vụ đi ngang qua chúng tôi, mỉm cười thân thiện và cúi xuống rót thêm trà vào hai chiếc chén đã cạn trước mặt chúng tôi. Sự xuất hiện đúng lúc của cô ta khiến câu hỏi mà tôi vừa đặt cho Bảo bỗng trở nên kì cục. Khi cô ta đã đi khuất, Bảo hơi nheo mắt, nhấp một ngụm trà nóng trong chiếc cốc vừa được đổ đầy, chép miệng.

"Từng có một người."

"Giờ anh ta đâu rồi?"

"Đâu đó. Chúng tôi cặp với nhau được hai năm thì đường ai nấy đi."

"Tại sao hai người lại chia tay?" Tôi phát triển trí tò mò của mình tới tận cùng, khi đã lỡ mở nó ra.

"Đó không phải là chia tay. Đó là khi mỗi người đều đã tìm thấy một lối riêng để rẽ. Có một sự khác nhau rất lớn giữa từ bỏ, và biết thế nào là đủ."

"Những câu hoa văn ấy ai cũng nói được. Chị đang ngụ ý biện." Tôi cười.

"Không, tôi đang ăn thịt bò khô. Tại sao chuyện này lại phiền hà cậu đến vậy chứ? Cứ cho là tôi đã bị đá đi. Ai mà chẳng một lần bị đá."

Nói xong câu đó, Bảo lại cầm đầu xuống cuốn sách của Anton Chekhov đang để trên đùi, như thể chúng tôi chưa từng có cuộc nói chuyện nào xảy ra. Tôi chưa từng có người yêu, cũng chưa từng có tình cảm sâu sắc với cô gái nào. Bảo là người đầu tiên tôi để ý, theo đúng nghĩa đen của từ đó. Nhưng bản thân tôi cũng không cụ thể hóa được những cảm xúc của mình. Nếu thực sự ở cạnh cô thêm nhiều năm nữa, tôi có thấy tẻ nhạt không? Hay chỉ như thế này là đủ rồi? Miên man với dòng suy nghĩ của mình một lúc, rồi tôi cũng giở quyển sách đang đặt ở đùi lên đọc tiếp, cầu trời khẩn phật cho trời đổ một cơn mưa thật to để chúng tôi có thể bị tắc ở quán cafe này mãi.

Tôi chắc mình là một người sống tốt, bởi ngay sau đó một tiếng thì trời đổ mưa thật. Cơn mưa như trút nước khiến quán cafe đột nhiên đông nghịt, cả tá khách ghé vào trú chân, mang theo sự ồn ã và những giọt nước vội vã từ trên thành phố. Khi tôi đang cười thầm trong bụng, thì Bảo đột nhiên đứng phắt lên ra hiệu nhân viên phục vụ tính tiền.

"Ồn quá tôi không đọc được nữa."

"Cơn mưa chắc sẽ tạnh sớm thôi, rồi khách sẽ bỏ đi nhanh như lúc họ đến." Tôi vớt vát, hi vọng câu nói sẽ khích lệ cô ngồi lại.

"Tôi không thích chờ đợi. Về thôi."

Khi tôi đang thở dài chờ nhân viên phục vụ mang hóa đơn đến, thì Bảo đột nhiên nói thêm:

"Về nhà tôi đọc sách tiếp."

Tôi biết mà, tôi là một người sống tốt và luôn hiện thực hóa được những suy nghĩ còn chưa kịp định hình.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 1.5

Khi chiếc xe cà tàng của tôi đỗ lại ở ngôi nhà nơi Bảo sống, cả hai đã ướt nhẹp. Tôi vẩy những giọt nước đọng lại trên chiếc kính, dè dặt hỏi sau khi khóa xe:

"Không có ai ở nhà ư?"

"Tôi sống một mình."

Đó là một câu nói không rõ ràng và gợi nhiều tò mò, nhưng tôi không hỏi gì thêm. Thói quen đọc sách đã khiến tôi luôn chấp nhận chờ đợi những tình tiết hé lộ ở những trang sau, thay vì bức bối về những nút thắt chưa được gỡ và mở tuột đến dòng cuối cùng.

Căn nhà chỉ có hai phòng. Phòng khách rộng rãi với bộ sofa lớn đặt giữa cùng vài đĩa nhạc đặt vương vãi trên bàn, chiếc cửa màu trắng dẫn vào phòng ngủ nằm trong góc. Bảo bước vào đó một lúc, tôi nhìn quanh căn phòng trong lúc tiếng nước vang lên phía trong. Một lúc sau cô bước ra, ném về phía tôi một chiếc áo phông, có lẽ là chiếc rộng nhất mà cô có. Bảo mặc một chiếc sơ mi lửng tới đùi, loại áo của đàn ông với cúc bên phải và khuyết bên trái. Tôi chẳng biết cô còn mặc gì khác ngoài nó nữa không. Cô có vẻ đã gội đầu, nhưng chẳng thềm sẩy mà để mặc những giọt nước chảy từ tóc xuống tấm thảm lông dưới sàn.

Bảo bật một đĩa nhạc giao hưởng của Carmignola rồi cầm hai cốc trà nóng ra khi tôi đã thay xong áo, đang cầm cuốn sách đọc dở lên và tỏ ra như chuyện này cũng chẳng có gì to tát. Sự thực tâm trí tôi rối loạn, cố trấn tĩnh bản thân bằng cách làm một ngụm to trà được thảo mà cô vừa mang ra.

Tôi liếc mắt quanh căn phòng, đồ đạc có vẻ đã giảm thiểu hết mức có thể, nhưng lại không gây cảm giác quá sơ sài. Chiếc đồng hồ gỗ cổ loại đánh chuông to và uy nghi đặt giữa bức tường, có vẻ là thứ cầu kì duy nhất trong căn hộ nhỏ này. Bộ salon màu be và những vật dụng điện tử xếp đặt ngăn nắp. Tủ sách nhỏ bằng gỗ ép đặt sát góc tường, đầy ắp những cuốn sách đủ màu sắc và kích thích. Không một bộ quần áo, dép hay bất cứ chiếc dây điện nào xuất hiện đầy chướng mắt như ở phần lớn các căn nhà khác. Chiếc bảng to dính đầy giấy nhớ với những dòng chữ lộn nhon, các tấm ảnh dán đầy tủ lạnh lớn trong bếp khiến tôi khó thể tin được rằng Bảo chỉ sống ở đây một mình. Nhưng nhìn số lượng giày dép xếp gọn gàng trước cửa, tôi có thể biết cô không nói dối về điều đó.

Cơn mưa lớn tạo thành những âm thanh đều đều ngoài phố, tôi nghĩ về những ngày hè khi bố tôi còn sống. Ông thường bắt tôi tưới nước cho mấy chục chậu cây ngoài sân mỗi ngày. Công việc chán ngấy đó khiến tôi bực bội, và chỉ khi những cơn mưa lớn đổ xuống, tôi mới có thể tránh né được nó mà không bị la rầy.

Quyển sách trên tay Bảo đột nhiên rơi xuống đất, tạo thành một âm thanh tựa như tiếng gõ cửa. Cô bối rối nhìn nó, không có gì như muốn nhặt lên. Tôi nheo mắt, đưa tay nhặt cuốn sách đưa Bảo.

"Chị sao vậy?"

"Tôi chả sao, chắc bị tê tay. Cái trà đó uống được không?"

"Cũng được."

"Tôi mua nó ở một cửa hiệu quanh năm ế ẩm ngoài khu ngoại ô. Thế mà uống cũng ra gì phết."

"Tôi chả hiểu chị đang có ngụ ý gì." Tôi bật cười.

"Tôi chả định nói gì cả. Hâm ấy mà." Bảo nói rồi cúi xuống cuốn sách.

Chúng tôi cùng giữ im lặng cả tiếng đồng hồ, chăm chú vào những con chữ trước mặt, cho đến khi Bảo ngẩng lên sau đó, tôi giật mình khi thấy mắt cô đầm nước. Điều nay quả có hơi quái gở bởi tôi chưa thấy ai khóc khi đọc truyện của Anton Chekhov bao giờ. Nếu đọc một tiểu thuyết bi kịch thì sẽ thế nào nữa. Tôi bối rối với lấy hộp giấy ăn dưới bàn đưa cô:

"Có vẻ hỏi rằng 'Chị ổn không ?' bây giờ thì nghe có vẻ rất ngớ ngẩn, nhưng mà, chị ổn không?"

"Tôi ổn." Bảo dùng bàn tay với những chiếc móng xinh xắn rút một tờ giấy ăn, giọng cô ướt nhoẹt như một tấm mút đã sũng nước. Tôi đủ thông minh và nhạy cảm để nhận ra khi một người phụ nữ nói câu này, họ chẳng biết họ đang nói gì.

"Có một đoạn nào quá cảm động ư?" tôi hỏi, không giấu nổi sự ngạc nhiên.

"Không. Chỉ là khi đọc truyện của Anton, tôi luôn thấy rất kì lạ. Chẳng biết vì sao. Có thứ gì đó cứ nhói lên liên hồi trong những nụ cười mà ông cố mang lại cho người đọc. Một sự cô đơn mãnh liệt, và tôi thấy mình trong đó. Tôi tưởng tượng mình ngồi trước một lò sưởi xây bằng gạch với những thanh củi lớn đang cháy đang dở bên trong, quàng một tấm khăn len đủ màu của người da đỏ. Khung cửa sổ nhỏ hình vuông treo những chiếc chuông gió kêu lanh canh và một hình nhân cầu mưa kì dị. Đồng cỏ bát ngát phía ngoài, trải dài đến một ngọn núi trắng tuyết. Tôi ngồi đó, một mình, lắng nghe hơi thở của mùa Đông quẩn quại bên ngoài. Cứ mỗi lần đọc truyện của Anton, tôi tự đặt mình vào ngôi nhà gỗ nhỏ giữa thảo nguyên đó, và đôi khi khóc vì sự cô quạnh của mình."

Tôi càng bối rối hơn khi nghe Bảo nói. Một cô gái học luật với dáng người của vận động viên thể thao đang khóc khi đọc một tập truyện cười và kể cho tôi về ngôi nhà có lò sưởi giữa mùa Đông lạnh giá. Tôi chưa từng có kinh nghiệm giải quyết mấy vấn đề như thế này nên cũng chẳng biết nên tư

duy làm sao. Bảo rút tiếp một tờ giấy ăn, lau những giọt lệ buồn bã. Rồi cô ngược lên nhìn tôi:

"Cậu có yêu tôi không?"

Câu hỏi đột ngột như tảng thiên thạch bất thành linh rơi xuống khiến tôi lúng túng. Tôi nhắm mắt lại rồi mở ra, hít một hơi, đan qua lại những ngón tay vào nhau thừa thãi, suy nghĩ một chút trước khi trả lời thành thật:

"Tôi không biết. Tôi có một cảm xúc đặc biệt với chị. Nhưng nó có vẻ không giống tình cảm yêu đương. Nói chung bản thân tôi thực sự cũng không biết."

"Cậu có ngại khi đi với tôi không?"

"Không." Lần này thì tôi trả lời ngay, không mảy may suy nghĩ.

"Nếu tôi biến mất, cậu có tìm tôi không?"

"Chắc là có", tôi ngược mắt lên nhìn bộ đèn chùm đang buông xuống thứ ánh sáng vàng vọt phía trên đầu. "Mặc dù tôi cũng chẳng biết sẽ tìm chị ở đâu."

"Sau bao lâu cậu sẽ bỏ cuộc?"

"Còn tùy vào tôi có gì để làm không nữa, nhưng tôi là người khá kiên nhẫn. Chắc cũng sẽ không sớm từ bỏ dễ dàng."

"Thực ra, người ta không cần thiết phải tìm nhau thật sự. Trước hết, hãy tìm nhau trong trí nhớ. Người ta thường bỏ qua điều đó, để rồi sẽ quên mất nhau." Bảo nói nhỏ, hơi thở đứt quãng. "Tôi yêu cậu, ngay từ lần đầu tiên thấy cậu ở thư viện. Ở cậu có điều gì đó đã lập tức khiến tôi không thể rời bỏ. Tôi cố lí giải nó vài lần, nhưng không cắt nghĩa được. Và có lẽ cũng không cần thiết."

Tôi ngỡ ngàng, vậy là Bảo có nhớ tôi ngày hôm đó khi chúng tôi lướt qua nhau. Tôi không biết phải nói gì, thấy những mảng kí ức trở nên lộn xộn và rối bời.

"Trời ngớt mưa rồi, cậu về đi. Tôi có việc phải làm." Bảo nói, giọng cô vẫn chưa trở lại bình thường.

Tôi im lặng nhìn cô vài giây, với tay lấy ba lô rồi bước ra khỏi nhà, cơn mưa đã ngớt thật. Nó dường như chỉ sinh ra để dành riêng cho việc này, và kết thúc khi phải kết thúc. Sau khi lau những giọt nước đọng lại trên yên xe một cách cẩn thận, tôi nổ máy phóng về nhà, vừa đi vừa suy nghĩ những thứ chẳng có đầu đuôi. Tôi không thực sự hiểu những điều Bảo muốn nói, nhưng điều đó cũng đúng thôi, bởi tôi còn không hiểu chính mình.

Tôi không thấy Bảo lên trường những ngày sau đó. Tôi ghé qua những giảng đường cô thường dự tiết, nhưng chiếc ghế quen thuộc ở phía cuối lớp vẫn bỏ không. Sau ba ngày, tôi qua nhà Bảo, gõ cửa. Một lúc sau, có tiếng vọng ra từ bên trong:

"Ai vậy?"

"Tôi. Phong."

"Có chuyện gì?" giọng nói của Bảo có vẻ không được tự nhiên lắm.

"Cũng không có gì..." Tôi lúng túng bởi câu hỏi lạnh lẽo. "Chị không lên trường ư?"

Tiếng sột soạt phía trong vang lên, tựa như Bảo đang nghịch ngợm một trăm chiếc túi nilon lớn nhỏ. Chút sau có tiếng trả lời:

"Tôi bị cảm sau hôm đó, nguyên một cơn mưa vào người nên giờ nằm bẹp."

"Vậy sao? Tôi có thể vào chứ? Tôi mang trả chị cái áo hôm trước."

"Không cần đâu, cậu cứ giữ lấy. Tôi ổn. Với lại tôi không thích gặp cậu trong tình trạng thảm thương này."

"Vậy... gặp lại chị trên trường sau." Tôi nghĩ một chút rồi nói.

Tôi đứng bồn thần trước cửa nhà Bảo một lúc, không có tiếng trả lời nào nữa. Tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, cô vẫn ở đây, chẳng biến đâu mất. Căn hộ trở lại im ắng, hoàn toàn không có tiếng động nào phía trong, dường như Bảo đã trùm chăn kín đầu quay trở lại với giấc ngủ mà tôi vừa phá.

Hai tuần sau ngày mưa ở nhà Bảo, tôi vẫn không thấy cô lên trường. Dồn tất cả sự kiên nhẫn chờ thêm một tuần nữa, rồi tôi mò đến nhà Bảo lần nữa, cô không thể nghỉ học lâu đến thế. Khi tôi đưa tay định gõ cửa thì một người phụ nữ lớn tuổi bước ra. Bà ta có mái tóc ngắn được làm xoăn tít theo kiểu đã lỗi mốt, mặc một chiếc áo len mỏng, lộ ra những nốt tàn nhang lấm nhám trên cổ. Bà ta nhìn tôi bằng ánh mắt tọc mạch. Không biết nên xưng hô thế nào, tôi húng hắng:

"Xin lỗi, tôi tìm Bảo."

"Cô ta chuyển đi rồi."

Tôi chưng hửng, ngó qua vai người phụ nữ vào trong. Căn phòng vẫn y nguyên đồ đạc.

"Bác có biết cô ấy chuyển đi đâu không?"

"Tôi không biết. Cô ta dọn đi cách đây hai tuần." Giọng người phụ nữ có vẻ bức bối một cách vô cớ, như thể việc này là một sự bất tiện lớn lao lắm.

"Bác biết có cách nào liên lạc với cô ấy không? Tôi học cùng trường với Bảo, cô ấy đã nghỉ trên trường ba tuần rồi..."

"Tôi không biết", bà ta ngắt lời. "Cô ta luôn trả trước tiền nhà, nên tôi cũng chẳng có lí do gì để quan tâm tới việc tìm hay liên lạc với cô ta như thế nào."

Tôi cảm ơn rồi bước ra xe máy, vặt một chiếc lá ở cây cơm nguội ngoài vỉa hè và suy nghĩ về những điều Bảo nói lần trước. Sau một hồi ngồi thừ trên yên, tôi quyết định giữ lời hứa của mình, dù đó cũng chẳng thật sự là một lời hứa. Tôi đi tìm cô ở tất cả những nơi chúng tôi từng cùng nhau đến. Thật lạ, không chỉ không tìm thấy Bảo, mà tất cả những nơi đó cũng bỗng trở nên vắng lặng, hoặc là tôi cảm thấy thế - như thể tất cả mọi người đã cùng nhau nắm tay bơi thẳng sang Maldives mà không rủ tôi. Cả thành phố bỗng trở lại với sự buồn tẻ mà tôi luôn cảm thấy trước khi quen cô, không khí ảm đạm và nhạt nhẽo như chai rượu vang đã hỏng.

Tôi tìm cô như vậy đúng một tháng, trước khi quyết định mình phải sống tiếp một cuộc đời dang dở. Tôi trở lại trường, lên lớp đầy đủ các môn, thậm chí chẳng buồn điểm danh hay chép bài, chỉ ngồi đó như chờ đợi một điều gì khác, vốn chưa từng có thật. Tôi nhận ra dù là người duy nhất chơi với Bảo trong trường, tôi vẫn biết về cô quá ít. Tôi thậm chí không thể tìm được một lí giải hợp lí cho sự biến mất đó. Như một chiếc dằm đã đâm sâu trong tay, tôi huyễn hoặc mình rằng Bảo không có thật, và tôi chỉ là một kẻ tâm thần tự tưởng tượng ra người bạn đọc sách cùng trong những buổi chiều tĩnh lặng. Khi đã trải qua giai đoạn tự vuốt ve đó, tôi hoang mang lo lắng rằng có thể cô đã gặp điều gì nguy hiểm. Có thể lắm chứ, một cô gái sống đơn độc tại thành phố rộng lớn, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ khi biết thật sự một ngày ngủ dậy sẽ không được gặp lại Bảo, tôi mới hiểu rõ những gì trái tim mình cảm thấy. Tôi biết sức hút ấy là có thật, thứ trường lực kì lạ từng khiến tôi bị hấp dẫn bởi một người xa lạ đó, giờ lại đang kéo tôi xuống hố sâu của sự cô đơn. Một nhà thơ nổi tiếng từng nói: một người đàn bà chỉ cần có nhan sắc mà thôi, nhan sắc đã là tài năng. Tôi biết điều đó sai với Bảo. Ở cô có thứ gì đó vượt qua khái niệm thông thường về phụ nữ. Chưa từng có ai khiến tôi cảm động đến thế. Tôi nhớ cô, thực sự nhớ cô.

Ngày cuối cùng của tháng Ba, tôi chán chường bỏ tiết học thể dục, mò vào thư viện kiếm một cuốn sách đọc giết thời gian. Khi đi ngang qua góc cũ nơi lần đầu tiên gặp Bảo, tôi bất giác hướng lên giá sách. Nằm im lìm trong một góc, cuốn *The Woman in Black* của Susan Hill đã ở đó từ lúc nào. Sự vui sướng dâng lên trong tôi. Vậy là Bảo ổn, cô thậm chí có đủ thời gian để trả lại cuốn sách yêu thích của tôi cho thư viện. Tôi nhấc nó xuống, lật giở một cách vô thức, vuốt ve những trang sách đã từng được ngón tay cô lướt qua. Một tờ giấy nhỏ nhăm nhở rơi ra từ phía trong, những nét chữ mảnh mai của Bảo được viết nắn nót trong đó thành một hàng dài:

"1601 .. _ _ _ ...

EOEOZxEZx9Ex9ExSIxZIx8Ex9ZxEExLIxZZx8Ex9Ex6"

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương II: NHỮNG CHIẾC MẶT NẠ HẠNH PHÚC

Kết thúc những năm học nhàm chán, rồi tôi cũng ra trường, kiếm lấy cho mình một công việc tập sự vô thưởng vô phạt ở một công ti tư vấn luật nhỏ. Đó là một công ti được lập ra dường như chỉ để cho những gã sinh viên vừa tốt nghiệp như tôi háo hức lao vào và không nhận được gì ngoài sự thất vọng. Nhưng đây là việc không thể tránh khỏi bởi theo quy định thì tất cả các sinh viên luật muốn được cấp phép hành nghề luật sư đều phải trải qua thời gian tập sự kiêu này. Loại công ti như thế chỉ chuyên tư vấn dăm ba vụ li hôn lặt vặt, những bà vợ đến than khóc ỉ ôi về việc chồng có bồ nhí, hay vài gã choai choai đột nhiên vướng vào những cô bé chưa đến tuổi thanh niên... Một tỉ những chuyện ngu ngốc như vậy xảy ra mọi lúc, mọi nơi, và tôi phải chung tay giải quyết nó. Không có gì mới mẻ, cũng không có gì xa lạ, cuộc đời vẫn cứ thế đâm bổ vào tôi.

Tôi kiếm một chiếc điện thoại rẻ tiền chẳng có công dụng gì đặc biệt ngoài nghe , gọi và nhắn tin. Tôi mua một chiếc motor cafe racer loại cũ từ một gã đã chán nó, tút tát lại và dùng làm phương tiện di chuyển từ A đến B. Mặc dù trông chẳng liên quan gì đến trang phục quen thuộc của công dân cơ sở, chiếc xe mang một dáng vẻ đặc biệt hợp với sự xù xì của tôi, khiến không ai muốn bình luận thêm câu nào. Từ bỏ khu kí túc xá ngột ngạt, tôi thuê một căn hộ ở rìa thành phố - loại một người sống thì thừa mà hai người chui vào thì thiếu - nuôi một chú chó nhỏ giống Smooth Fox Terrier với bộ lông mượt và chiếc đuôi ngắn luôn dựng đứng, đặt tên là A.K. Điều đầu tiên mà chín mươi lăm phần trăm những thằng con trai nghĩ tới khi bắt đầu kiếm được tiền, chính là ra ở riêng. Nhưng chắc chỉ khoảng năm phần trăm trong số đó sẽ hiện thực hóa điều họ suy nghĩ. Đa phần

chọn giải pháp an toàn nhất là tiếp tục ở nhà - nơi có thể ăn miễn phí, giặt đồ không tính tiền, sử dụng internet vô độ và chẳng cần quan tâm tới tiền điện nước. Dù có muốn được như vậy, tôi cũng chẳng còn nơi nào để về. Mớ tiền trong tài khoản là toàn bộ những gì mẹ tôi để lại. Bà coi đó như một cách gián tiếp nói với tôi rằng: "Hãy tự chèo lái lấy con thuyền cuộc đời mình một cách đơn độc. Dòng thác đang ầm ầm đổ xuống trước mặt, mẹ trân trọng dành hết cho con."

Tôi bắt đầu có bạn bè, chủ yếu là vài gã cùng công ti - làm việc như rửa những cửa gái thì nhanh hơn thỏ. Phần lớn những kẻ chọn công ti này làm việc đều không có kì vọng gì lớn lao, họ chỉ coi đây là một chỗ trú chân tạm bợ, cho đến khi may mắn vớ được một vụ kiện đình đám và trở nên nổi tiếng. Khi đó, lựa chọn sẽ xuất hiện nhiều hơn và nếu khôn ngoan tận dụng cơ hội thì có thể kiếm được một chân trong tòa án nhân dân thành phố, hoặc chuyển sang công ti luật lớn với mức lương cao gấp năm lần.

Tôi hầu như không gặp khó khăn gì trong việc hòa nhập với những khách hàng đáng kính - tầng lớp đáy của xã hội - mặc dù ranh giới giữa việc tư vấn luật và kém may mắn đó chỉ cách nhau một chút. Phần lớn sau khi nước mắt đã chảy hết nỗi lòng mình, rồi họ cũng lại căn răng quay lại với những gã chồng tệ bạc và hi vọng một sự thay đổi hão huyền. Đó là lựa chọn riêng của mỗi người, tôi không thể ép tất cả phải tòa li dị nhau để kiếm vài đồng bạc lẻ, khi mà bản thân họ sợ hãi trước sự đổi thay. Dù hôm nay có tệ đến thế nào, phần lớn chúng ta vẫn co cụm trong một vỏ bọc giả dối, chỉ bởi biết đâu ngày mai có thể sẽ kinh khủng hơn nữa nếu không học cách cam chịu.

Tôi vẫn thường nghĩ đến Bảo mỗi khi tình cờ nhìn thấy chiếc áo của cô mà tôi đã mượn ngày hôm đó, hồi tưởng về quãng thời gian mà cô đã đi qua đời tôi. Khi dọn đồ để chuyển ra ở riêng, tôi đã ngồi thần ra một lúc trước chiếc áo, nhớ lại cái ngày mưa gió cuối cùng mà tôi gặp cô. Tôi cố gắng lần mò giải mã những kí hiệu kì lạ mà Bảo để lại, nhưng hoàn toàn

không hiểu nó mang ý nghĩa gì. Tôi tưởng tượng ra cô ở một thành phố khác, có một đời sống khác. Có thể cô đã mở một hiệu sách và không ra khỏi đó, hài lòng với việc chu du trong cuộc đời của những người không có thật. Cũng có thể Bảo đã lấy chồng - một người đàn ông có thể cảm nhận được vẻ đẹp thật sự của cô- và có những đứa con xinh xắn đang bập bẹ tập nói. Tôi không biết mình vui hay buồn khi nghĩ đến điều đó. Tôi cũng không thực sự biết lúc còn ở cạnh nhau, tôi có yêu Bảo không nữa. Tôi chỉ tin rằng đó là một điều gì đó rất ý nghĩa. Cách mà chúng tôi giao tiếp, cách mà cô khiến tôi cảm giác cuộc sống có gì đó để chờ đợi, cách mà tôi bước lên giường hàng đêm và thấy chính bản thân mình đã là một bản thể thực sự tồn tại trong thế giới rộng lớn. Bạn không cần phải hoàn hảo để được yêu, bạn chỉ cần là chính bạn, và sẽ có ai đó trân trọng điều đó. Không phải tất cả, và cũng không cần là tất cả.

Khi Bảo biến mất, một phần nào đó trong con người của tôi đã đi theo cô, không trở lại. Có những người sẽ thay đổi cách mà bạn nhìn thế giới mãi mãi, và bạn không thể quay ngược điều đó, dù có cố gắng thế nào. Chỉ có điều, tôi chưa từng hối hận vì đã không nắm chặt khoảng thời gian đó hơn, tôi biết Bảo không phải người tôi có thể giữ.

Công việc không lấy gì làm bận rộn khiến tôi giữ được thói quen đọc sách của mình. Tôi giữ nhịp độ cuộc sống vừa phải, không buồn bã quá và cũng không háo hức quá. Tôi đến trại trẻ mồ côi ở ngoại thành mỗi tuần một lần, thường là vào tối thứ Sáu. Điều đó cũng không quá chắc chắn, tùy vào tình hình thời tiết và cảm xúc cá nhân. Tôi quý những đứa trẻ đó, nhưng không phải lúc nào tôi cũng muốn nhìn thấy những mảnh đời bất hạnh, bởi chúng chỉ gợi nhắc về chính tuổi thơ hoang hoải của tôi. Thời gian rảnh còn lại tôi chăm sóc một vài cây con trồng tại nhà, đi xem phim một mình hoặc với vài cô gái mà bạn bè giới thiệu. Chủ yếu là các cô ế chông chờ vì một lí do nào đó. Cô thì quá kén chọn, cô thì quá thiếu tự tin, cô thì quá xấu và có cô lại đẹp quá mức cần thiết. Nói chung, trong số họ, tôi không tìm thấy ai thích hợp dù chỉ để gặp lại lần thứ hai. Chẳng có ai

giục cưới, và cũng không hào hứng lắm với việc phải có một ai đó chia sẻ tâm sự, nên dù thỉnh thoảng có tham gia vài bữa với những đám đồng nghiệp lười biếng, cuối cùng tôi vẫn dành phần lớn thời gian một mình. Đi xem phim một mình, xem bóng đá một mình, dắt chó đi dạo một mình, ngồi ở quầy bar một mình, đọc báo một mình ở vỉa hè mỗi sáng và nấu ăn một mình mỗi tối, thì thoảng uống rượu một mình giữa đêm, và nhớ đến người con gái của cuộc đời mình. Biết đâu cô ấy cũng đang một mình.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Ngôi nhà nơi tôi thuê nằm trong một dãy phố nhỏ, không mấy khi có người lạ qua lại. Một vài cửa hàng quần áo nhỏ, dãy nhà kho của một công ti xuất nhập khẩu có cái tên vô cùng khó nhớ, vài quán cafe vỉa hè như mọi góc ngách khác của thành phố... Trong số đó nổi bật lên một quán Nhật nằm ở cuối đường có tên Ishida Sushi. Ngay khi nhìn thấy chiếc biển hiệu đó, tôi lập tức bị cuốn hút. Có lẽ nó lấy cảm hứng từ tên của Ishida Uryu, một nhân vật phản diện trong Bleach - bộ truyện tranh mà tôi từng rất yêu thích những năm học trung học, dù chẳng ai xung quanh tôi thêm đọc nó. Tôi đến quán sushi ngay tối đầu tiên dọn về căn hộ mới. Ishida thuộc loại quán chỉ có một bếp chính nằm giữa quán với những chiếc ghế cao, thực khách có thể tận mắt xem đầu bếp chế biến đồ ăn bằng đôi tay điêu luyện của họ. Ngoài đầy đủ danh sách ẩm thực Nhật Bản quen thuộc, quán cũng phục vụ một số món ăn châu Âu khác tùy theo chất lượng thực phẩm nhập mỗi ngày. Mặc dù đồ ăn ngon và giá không quá cao, quán vẫn vắng khách, có lẽ do tình trạng ế ẩm chung của khu này. Tuy thế tôi coi đó như một đặc ân bởi nhờ đó mà không gian ở Ishida đặc biệt yên tĩnh, đồ ăn được làm cẩn thận và trang trí đẹp. Thêm vào đó, tôi đặc biệt ưa thích Kim - nữ đầu bếp trẻ làm việc nửa ngày ở đây. Đó là một cô gái trầm tĩnh, nói thông thạo nhiều ngoại ngữ. Kim luôn có những cử động rất nhẹ nhàng và từ tốn, tôi hầu như không thấy cô có một động tác thừa nào trong khi làm việc, cũng hiếm khi gây ra những âm thanh không cần thiết. Kim có dáng người nhỏ nhắn như một học sinh trung học, nhưng lại có phẩm chất và kỹ thuật có một đầu bếp lâu năm. Mỗi khi rảnh rỗi hoặc lười nấu nướng, tôi thường ngồi nửa ngày ở Ishida, uống rượu sake pha gừng và ngắm Kim làm sushi. Cô hay cười nhưng đặc biệt ít nói. Tôi dường như là vị khách duy nhất mà

Kim thường trò chuyện. Chúng tôi trở thành những người bạn đặc biệt, có thể tâm sự với nhau đủ chuyện trên trời dưới biển, thực ra, chủ yếu là tôi kể với cô. Tuy vậy, tôi chưa bao giờ gặp Kim ở đâu khác ngoài Ishida. Tôi không có hứng nhìn cô mặc gì khác ngoài bộ đồ làm bếp, và có lẽ, Kim cũng chẳng muốn làm gì khác cho tôi ngoài việc cắt lát những miếng đồ sống, cuộn chúng với cơm và cuốn rong biển phía ngoài. Tôi có thể ăn những thứ cô làm đến no bụng mà không thấy chán. Không có nhiều đầu bếp sở hữu tài năng đó, ít nhất là với một người không trọng chuyện ăn uống như tôi.

Tháng Mười hai cuối cùng đã đến. Tôi chờ điều này suốt năm và coi nó như một ân huệ hiếm hoi của tự nhiên, cứu rỗi toàn bộ những khó chịu chồng chất suốt khoảng thời gian còn lại. Tôi luôn yêu thích tháng Mười hai, nó có gì đó bình an và chậm rãi, như một vận động viên marathon đã rảo những bước cuối cùng tới đích. Không gian lạnh lẽo khiến người ta dễ dàng co vào những chiếc áo kín đáo, che giấu nỗi buồn và niềm vui, sự hưng phấn hay nỗi thất vọng. Những cơn mưa bất chợt gột rửa đường phố bụi bặm và muộn phiền. Tháng Mười hai đã làm tôi hoàn toàn quên mất mùa Thu. Hình như thành phố này đã đánh mất mùa Thu, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Thú thật, tôi chỉ cảm giác được không khí tươi mát, sự thoáng đàng của bầu trời và mùi hoa sữa trong ba ngày, sau đó nó biến mất đột ngột hơn cả lúc nó xuất hiện. Sự biến mất đột ngột của nó khiến tôi càng chán ngán cái mảnh đất cực đoan này. Nóng quá đà, lạnh quá thể. Kề dưng thì luôn mồm kể lể còn người quen thì lại hờ hững ơ hờ. Những kết nối cần thiết với cả con người và khí hậu đều dần dần đứt đoạn trong tôi.

Mùa Đông của thành phố nhiệt đới mang đến cái lạnh âm ỉ khiến cho những người đang nằm trong chăn ấm có thể bàng hoàng khi vừa bước ra, và lập tức muốn trở lại cái ổ của mình. Không gian khô quạnh khiến ai cũng co lại với nỗi lòng của riêng mình. Tôi nhận đồng giấy tờ về làm việc tại nhà, vùi đầu vào nó, và chỉ ra ngoài mỗi khi phải dắt A.K đi dạo. Với bản năng của giống chó săn cáo, A.K có thể chạy cả tiếng đồng hồ sục sạo

khắp nơi mà không biết mệt. Chiếc mồm đen của nó như một thứ ra-đa định hướng khiến dù có chạy cách tôi hàng kilomet, A.K vẫn có thể dễ dàng tìm đường trở lại với chủ. Đôi tai to màu nâu của nó lúc nào cũng động đậy, nghe ngóng những diễn biến mọi thứ xảy ra xung quanh. Trầm tĩnh và đáng tin cậy, can đảm và mạnh mẽ, AK quả thực là một người bạn tôi đã từng mong ước có từ khi còn nhỏ, và ngay cả bây giờ. Tôi thậm chí nghĩ mình có thể sống với một người vệ sĩ như thế cả đời, mà không cần phải cố nhồi thêm một cô gái nào khác vào căn nhà này. Tất nhiên, tôi biết chú chó không thể sống lâu như thế. Nhưng trong những thời điểm nhất định, bạn biết rằng để có thể kiếm được một mối quan hệ mà mình có thể tin tưởng và trân trọng như người chủ và chú chó săn, lại là một điều quá khó. Con người thường thay đổi, họ tìm đến những thứ sẽ làm giàu hơn cho cuộc sống của họ, cả về vật chất lẫn tinh thần. Một chú chó không như vậy, một chú chó săn lại càng không - nó có lòng trung thành tuyệt đối với người chủ đã chọn nó, bất kể rồi số phận sẽ dẫn cả hai đến đâu.

Khi những cây non ngoài cửa đã lớn nhanh hơn kì vọng, cũng là lúc tôi nhận ra mình đang dành quá nhiều thời gian cho chúng. Tôi bắt đầu trở lại công ti và qua lại với mấy gã đồng nghiệp. Tôi tình cờ thân với một anh bạn làm phó phòng cảnh sát hình sự thành phố, uống bia mỗi tuần một lần, nghe cậu ta kể về những chuyện phá án và chính trị. Cô gái thứ hai bước vào cuộc đời tôi đã xuất hiện chính lúc đó, ngay khi tôi cho rằng mình đã hoàn toàn tuyệt vọng trong việc tìm kiếm một quan hệ nghiêm túc.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Tôi gặp Trang vào một buổi chiều thứ Bảy. Nắng đẹp, gió nhẹ. Cây cối rung rinh. Đường phố vắng vẻ. Mùi hoa sữa thơm dịu dịu...

Từ từ, hãy tua lại một chút. Thêm một chút nữa. Rồi, dừng lại ở đó. Đúng cái chỗ "buổi chiều thứ Bảy". Mỗi lần khi nhớ lại ngày hôm đó, kí ức tôi đứt khập một cái ngay đoạn mở đầu ấy. Tôi không nhớ nổi hôm đó đã có nắng hay mưa, lũ lụt hay lốc xoáy, cũng không sao nhớ nổi chúng tôi đã gặp nhau ở đâu, như thế nào, đã nói những gì. Tôi chỉ nhớ rằng mình đã uống rất say từ buổi trưa hôm đó trong bữa tiệc sinh nhật bạn gái của một gã đồng nghiệp. Tôi bết tới mức không đi nổi xe về nhà, quyết định tạt bừa vào một quán cafe trên đường và nốc vài cốc nước chanh cho tỉnh rượu.

Rồi dùng một cái, tôi thấy mình tỉnh dậy ở nhà vào khi ánh nắng chói chang của buổi trưa xuyên qua khe cửa sổ, như thể đã dịch chuyển tức thời. Đầu tôi đau như búa bổ và không nhớ bất kì gì đã xảy ra ở khoảng giữa. Một mảng kí ức đã tụt ra khỏi bộ não và rơi tõm xuống cống khi tôi lạng quạng đêm qua. Bộ quần áo vẫn mặc nguyên từ 24 tiếng trước. Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng là mình không mất thứ gì quan trọng, các bộ phận trên cơ thể vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, gan thận vẫn chưa bị trộm mất thì tôi phát hiện trong ví mình lòi ra một mảnh giấy nhỏ: "Gọi cho em khi dậy", kèm thêm một số điện thoại ở dưới.

Vì không phải là một người hay uống quá chén, tôi không quen với việc một khoảng thời gian đã xảy ra nhưng lại hoàn toàn biến mất - như bị

bôi đen trên tấm bảng trí nhớ. Việc cố lục lại nó không đơn thuần chỉ là sự tò mò, mà còn bởi vì gọi cho một cô gái lạ hoặc và bắt đầu bằng câu: "Cô là ai?" đâu phải là giải pháp hay ho cho lắm. Một trường hợp khác có thể xảy ra: rất có thể đây là một trò đùa của lũ bạn chết tiệt hôm qua, và tôi không muốn trở thành nạn nhân ngớ ngẩn sẽ bị trêu chọc khi gọi vào số đó. Tuy nhiên, các nơon não bộ không có gì xuất sắc hơn thường ngày của tôi tê cứng lại, ì độn không chịu làm việc ngay cả khi đã tiếp nhận một lượng cafein lớn. Bất lực, tôi đành bấm máy. Chỉ một hồi chuông rồi im bật, tôi ngẩn người ngó vào điện thoại: Connected 00:02, nhưng không có âm thanh nào vang lên từ đầu bên kia. Tôi đành tự lên tiếng trước, cảm thấy hơi rượu phả thẳng lên mũi mình.

"Alo..."

"Anh hỏi ai?" giọng phụ nữ khiến tôi thở phào.

"Tôi cũng... không biết. Tôi nhận được tờ giấy có số điện thoại này sáng nay khi ngủ dậy."

"À, anh Phong phải không?"

"Đúng rồi, cô là?" Tôi hơi giật mình.

"Trang. Anh thực sự đã say đến mức quên cả tên em?"

Tôi lúng túng, cứng họng không biết nói gì, tôi đã biết tên cô gái này hôm qua. Còn gì nữa? Tôi lại không sao nhớ hay hình dung ra được.

"giờ anh tỉnh chưa?" cô ta nói tiếp khi thấy tôi không trả lời.

"Tôi... Ồn. Hôm qua cô đưa tôi về nhà?"

"Không lẽ anh đưa em về nhà?" Cô gái cười vang qua điện thoại.

"Cô có thể kể rõ hơn không vì thực sự là tôi không nhớ gì." Tôi nói toẹt luôn sự thảm hại của mình ra.

"Được thôi, nhưng không phải qua điện thoại", tôi gần như nghe được từ đâu bên kia một tiếng cười nho nhỏ nữa. "12 giờ anh đón em nhé. Em sẽ nhắn tin địa chỉ. Đây là số của anh à?"

"Đúng. Mà cô vừa nói 12 giờ phải không?" Tôi liếc qua đồng hồ. "Bây giờ đã là 1h15 rồi."

"12h đêm. Đúng là anh không nhớ gì thật!"

Tôi không tìm ra được cách nào để dập máy một cách bẽ bối hơn.

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 2.4

Tôi có một ngày vật vờ, uống thật nhiều nước lọc cho loãng số cồn dư còn lại trong người và đọc một cuốn sách cũ của Amélie Nothomb. Đó là một cuốn sách có nội dung tương đối đơn giản được phức tạp hóa lối viết. Toàn bộ cuốn sách chỉ nói về một cô gái Bỉ cố hòa nhập với cuộc sống văn phòng tại Nhật Bản. Chủ đề mờ nhạt được cứu lại đôi chút bởi văn phong hài hước quen thuộc, dễ đọc và dễ tìm thấy một phần hình ảnh của bản thân trong đó. Khi gấp cuốn sách lại, tôi đặt cơm, lấy một ít thịt hầm và kim chi trong tủ lạnh, bật máy tính, mở một lon bia, vừa ăn phần cơm trộn vừa tìm kiếm địa chỉ nhà mà Trang đã nhắn tin. Đó là một quán bar nhỏ trong trung tâm thành phố. Không phải đêm nay cô ta sẽ say và chúng tôi đảo vai ngày hôm qua cho nhau chứ? - tôi thầm nghĩ. Tôi xả phần còn lại lon bia vào bồn rửa và tráng bát đĩa qua nước một lần. Đồng hồ chỉ 8h30 phút. Tôi quyết định đến thẳng quán bar nên cô gái đã hẹn. Không khí bên ngoài vẫn lạnh và khô, tôi mặc sơ mi trắng cài cúc, bên ngoài là một chiếc áo nỉ bó màu xanh đậm, khoác áo da đen, quần jeans trơn và xỏ một đôi giày lười da lộn của Pull&Bear. Đó là cách tôi thường mặc khi gặp một người lạ. Tôi cảm thấy đó là kiểu trang phục an toàn, dù người sẽ gặp mặt thuộc tầng lớp nào và có sở thích trái ngược nhau đến đâu, tôi vẫn sẽ cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Tôi ngồi trên taxi, nhìn ngắm những ánh sáng diu diu lướt nhanh qua mình, thấy phần lớn thành phố cô đơn ngay trên sự ồn ã và tấp nập của nó. Vài người lững thững đi bộ, khoác trên mình những chiếc áo nỉ dày, kéo cao cổ, không phải để tránh cái lạnh bất ngờ chợt ập đến, mà chỉ để không bị người quen bắt gặp và phải gượng gạo cất lên những câu chào hỏi vô

nghĩa. Thực sự, chẳng ai muốn người khác nhận ra đi bộ một mình trên phố đông, khi chưa kịp đeo chiếc mặt nạ nụ cười và trở về nhà, giả bộ ngày hôm nay cũng đẹp như ngày hôm qua. Người lái taxi nhìn tôi qua gương chiếu hậu bằng đôi mắt nghi hoặc, tựa như sợ tôi sẽ mở cửa và nhảy thẳng ra ngoài bất cứ lúc nào có thể. Tôi không thích ánh mắt soi mói đó lắm.

"Dừng ở đây được rồi" - tôi nói.

Chiếc taxi dừng lại cách quán bar hai con phố, tôi trả tiền, không nhìn vào mặt người lái taxi, kéo khóa chiếc áo da lên và đi bộ qua dòng người xa lạ. Những hàng quán vỉa hè đang chằng thêm bàn ra khắp các lối đi, như một thứ tơ nhện bủa vây lấy những con côn trùng nhỏ im lặng dạo bước. Đèn từ các cửa hiệu quần áo dần tắt đi, chìm vào sự im lìm của phố cổ. Tiếng một chai bia vỡ từ đâu đó vang lên, hòa vào không gian hỗn độn của những người đang tìm kiếm niềm vui trên phố.

Tôi đứng trước cửa quán bar, kiểm tra địa chỉ trong điện thoại một lần nữa để chắc rằng mình không đến nhầm chỗ. Đó là một quán có lẽ chủ yếu dành cho người nước ngoài với quầy bar rộng và từng hàng ghế cao xếp lộn xộn. Chiếc biển hiệu làm từ gỗ cách điệu gắn những chữ bằng nhựa trong, phản chiếu ánh đèn led nhỏ: Quist. Tôi bước vào và chọn một bàn đơn sát tường nơi có ít ánh sáng nhất. Một cô gái mặc váy ngắn bước lại từ phía quầy bar, dáng người uốn éo gây cho tôi cảm giác rằng tám mươi phần trăm cô ta sẽ bị vẹo cột sống sau năm ba mươi tuổi, 20% là trước đó.

"Anh đi mấy người?" cô ta vừa hỏi vừa đẩy một chiếc menu gáy da về phía tôi.

"Một". Tôi trả lời ngắn nhất có thể, tránh sự chú ý không cần thiết.

"Em ngồi cùng anh nhé?" cô mỉm cười dường như chỉ chờ có vậy.

"Cảm ơn. Tôi muốn ngồi một mình."

"Vậy anh uống gì?" cô ta có vẻ chững hờ.

"Cho tôi một ly Macallan không đá." Tôi đẩy trả menu về phía trước.

Khi cô gái đã bước đi, tôi mới có cơ hội nhìn quanh. Không gian phía trong rộng hơn tôi tưởng khá nhiều, khách ngồi thưa thớt trên những chiếc ghế gỗ kiểu Texas thập kỉ 1970, bàn là những khối gỗ làm giả thùng rượu vang. Tường được trang trí bằng loại đá cỡ lớn khiến không gian cô đặc lại, trông có vẻ vừa cổ kính vừa nham nhở. Tivi đang chiếu một trận đấu nào đó của giải hạng nhất Đức, dường như không thu hút được sự chú ý của ai trong đám khách hỗn tạp.

Lại một cô gái nữa tiến về phía tôi.

"Anh đi một mình?"

"Và tôi sẽ ngồi một mình. Cảm ơn."

"Anh sẽ ngồi một mình đến 12h?"

Tôi ngược mắt lên nhìn cô gái. Chết tiệt. Tôi quên mất là chỉ có tôi không biết mặt Trang, chứ cô thì hoàn toàn nhớ hình dạng của tôi ra sao. Cô ngồi xuống, mỉm cười theo kiểu: Hey, anh đã quên tôi thật sao, đồ khốn!

ÂM THANH CỦA IM LẶNG

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương 2.5

Trang kể cho tôi rằng cô quen với bạn gái anh đồng nghiệp của tôi, chủ bữa tiệc tối hôm qua, nói chung là không gần gũi gì lắm. Chúng tôi đã nhìn thấy nhau ở bữa tiệc, trò chuyện theo kiểu mỗi người nhìn một hướng chừng mười phút trước khi tôi bị kéo vào màn uống rượu như tra tấn của mấy gã còn lại. Khi tôi xin phép về trước vì quá say, tình cờ đúng lúc Trang cũng rời bữa tiệc để đi làm. Trên đường đến Quist, cô nhìn thấy tôi nằm gục ở vỉa hè một quán cafe bên đường. Nhận ra tôi, cô xuống taxi, bằng một năng lực kì diệu nào đó đã khiến tôi khai ra địa chỉ nhà và đưa tôi về tận nơi. Tôi khá ngạc nhiên khi nghe câu chuyện đó, nhưng hoàn toàn đầu hàng với việc cố nhớ thêm bất cứ thứ gì từ buổi tối blackout trước đó.

Chúng tôi qua lại với nhau chừng 2 tháng cho đến khi chính thức trở thành người yêu. Trang làm việc tại Quist sáu ngày mỗi tuần chủ yếu vào buổi tối, trừ chủ nhật. Tôi qua đó khi rảnh rỗi, uống rượu không pha và xem bóng đá. Thời gian rảnh còn lại cô theo học một lớp vẽ, đi bơi, shopping với vài cô gái khác cùng chỗ làm. Bối mất sớm. Trang sống cùng mẹ tại một căn hộ hai tầng có cầu thang riêng, có thể đi và về bất cứ lúc nào cô muốn. Cô có hoàn cảnh gia đình y hệt như tôi, đó có lẽ là một lý do khiến chúng tôi dễ trở nên đồng cảm với nhau. Mặc dù vẫn sống cạnh mẹ, Trang từng nói với tôi một lần rằng nếu cô có treo cổ tự vẫn thì cũng phải 3 ngày sau may ra bà ta mới biết, và có thể cũng chỉ mất 3 ngày để quên chuyện đó. Một thời gian sau khi yêu Trang, tôi nhận ra cô có vấn đề trong việc bộc lộ cảm xúc, điều này cũng giống tôi - tất cả bắt nguồn từ một tuổi thơ không mấy dễ chịu. Điểm khác biệt duy nhất là ở chỗ: không như sự

đếch thềm quan tâm của mẹ tôi, mẹ Trang thích giữ cô ở cạnh, dù chẳng để làm gì. Thi thoảng khi say xỉn, bà lôi cô ra nện cho một trận. Một người có tuổi thơ như thế thì hẳn sẽ phát triển một cách lệch lạc, cứ nhìn bản thân trong gương là tôi có thể nhận ra điều đó.

Trang kém tôi 3 tuổi, nhưng cô chỉ như 17,18. Cô có dáng người thanh mảnh và cân đối, nụ cười thường trực trên môi rất dễ khiến người khác hoặc xiêu lòng hoặc gọi thêm rượu, cả hai đều tốt cho công việc. Cô thật sự là một vẻ đẹp được thừa nhận, bản thể trái ngược với Bảo. Điểm chung của cả hai chỉ là mái tóc ngắn và rối, nhưng nếu mái tóc kiểu đó trông kì quái khi lắp vào Bảo bao nhiêu thì lại hợp lí đến hoàn hảo khi ở cạnh Trang bấy nhiêu. Cô mang tính cách rất đặc trưng củ những cô gái ở lứa tuổi này: dễ nổi giận, tâm lí thất thường, thiếu lập trường trong hầu hết mọi chuyện và đặc biệt không thích lắng nghe người khác.

Việc một kẻ cả ngày chẳng nói đến ba câu như tôi bỗng nhiên có cô bạn gái xinh đẹp khiến tất cả những gã đồng nghiệp ghen tị. Chúng hậm hực nói rằng tôi là con mèo mù vô tình vớ được rổ cá rán, rằng biết thế không dẫn tôi theo trong bữa tiệc sinh nhật kia. Tôi cười trừ khi nghe mấy điều đó, chẳng bận tâm chút nào về những lời bình phẩm, vì dù sao tôi cũng thích ăn cá rán. Trang nói cô thích tôi vì tôi có một vẻ điềm đạm khác hẳn những gã trai cùng tuổi. "Phần lớn chúng nó đều rớt dãi lòng thòng mỗi khi nhìn thấy gái. Em phát cho mỗi thằng một tờ giấy ướt loại để trẻ con chùi dít." Trang cười phá lên nói với tôi như vậy. Tôi không biết mình đặc biệt đến mức nào, tôi thậm chí không có hy vọng gì lớn lao trong cuộc đời. Một phần trái tim tôi đã bỏ đi theo Bảo từ rất lâu trước, phần còn lại gắng gượng đập giữ sự sống cho chủ nó. Tôi trao cho Trang phần còn lại đó và nói với cô rằng tôi rất vui khi ở cạnh cô. Khi nói câu đó, tôi nghĩ mình thật lòng nghĩ thế.

"Anh có thấy phiền về việc em làm thêm tại một quán bar không?" cô hỏi tôi một lần khi đang chờ ở ngoài rạp chiếu phim.

"Không", tôi lắc đầu, bốc bóng ngô trong bịch cho vào mồm. "Anh không để ý chuyện đó lắm."

"Thường tất cả lũ đàn ông đều nói như thế, nhưng không nghĩ thế."

"Từ nhỏ tính anh đã không được đàn ông lắm, nên em không phải lo lắng về chuyện đó. Anh thấy bình thường."

"Anh là con một đúng không?"

"Đúng, em sợ phải chia tài sản với người khác à? Chắc chắn là anh sẽ không được thừa kế gì đâu."

"Anh có kiểu nói đùa hay thật, mặt cứ tỉnh bơ."

"Chắc bởi nhiều lúc anh cũng không chắc mình có đang nói đùa không nữa."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời mở đầu](#)

[Chương 1.1 - MÓNG TAY OVAL](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 1.3](#)

[Chương 1.4](#)

[Chương 1.5](#)

[Chương II: NHỮNG CHIẾC MẶT NẠ HẠNH PHÚC](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 2.3](#)

[Chương 2.4](#)

[Chương 2.5](#)